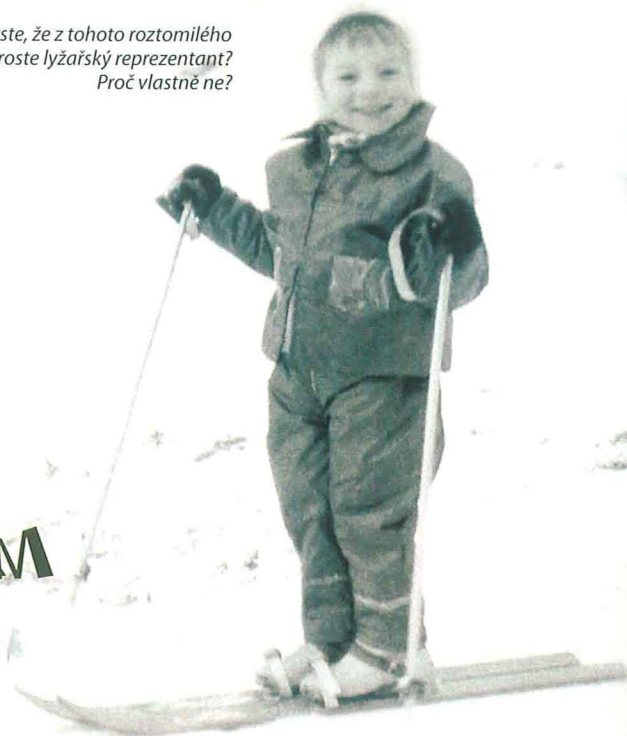

JAN HOLICKÝ

TEXT: TOMÁŠ MACEK, REDAKTOR MF DNES

UŽ VE ČTYŘECH LETECH SI NA LYŽÍCH VYSTAČIL SÁM

Hádali byste, že z tohoto roztomilého
dětátka vyroste lyžařský reprezentant?
Proč vlastně ne?

PROČ ZÁVODIL NA LYŽÍCH JAN HOLICKÝ, DEVÁTÝ MUŽ
Z KOMBINACE NA MISTROVSTVÍ SVĚTA 2001 A DNES
SPOLUKOMENTÁTOR LYŽAŘSKÝCH PŘENOSŮ? SNADNÁ
ODPOVĚĎ. PROTOŽE JEHO OTEC JOSEF PLATIL (A PLATÍ) ZA
LYŽAŘSKÉHO FANATIKA. BYLO NEMYSLITELNÉ, ABY JAN NELYŽOVAL.

Josef závodil v 60. letech, v éře Kurta Henrycha, a byl dobrý. Klepal na dveře reprezentace, jenže v roce, kdy do ní už mohl proniknout, zavelela armáda a on narukoval na vojnu. Nikoliv ke sportovcům na Duklu, jak byste si možná mysleli. „Táta byl vždycky odpůrce strany a nijak se tím netajil. Takže ho poslali na dva roky na Šumavu k pohraniční stráž. Když se vrátil, znovu závodil, ale na národní mančaft už to nebylo,“ vypráví syn.

Táta Josef závodí pořád, i když mu je už 72 let. „On je neuvěřitelný sportovec. V zimě je na lyžích denně, pořád trénuje. Jezdí závody veteránů ve věkové kategorii, které říkají bez naděje, a vyhrává je.“

Josefův někdejší sen o reprezentaci naplnil až jeho syn Jan.

Jak to s malým Honzíkem kdysi začalo?

„Celou moji kariéru mi táta mapoval v obrovském albu. Dělal mi ho do mých 30 let. Pak mi dal to album k narozeninám a řekl: Teď už se starej sám a doplňuj si ho,“ vypráví syn a vytahuje „bichli“ plnou vzpomínek.

Vítání občánků v roce 1974? Ne, tam ještě lyže na nohou opravdu neměl. Ale tady už ano. Rok 1976, Mikulov na Bouřňáku a černobílá fotografie zachycuje mrně v kombinéze na dřevěných medvídkových lyžích s vázáním na pásky. Ano, to je on, malý Honzíček. „Stál jsem na lyžích, ale moc jsem se ještě na nich neklouzal.“ To teprve mělo přijít.

Ty lyžičky se ztratily kdesi v čase, nikdo už neví, kde jsou. „Což mě mrzí, dnes bych je docela rád měl na památku.“

Holičtí tehdy byli Tepličáci, ale Josef si udělal trenérskou školu na FTVS a dostal atraktivní nabídku z Jablonce, kde se stal asistentem trenéra ve Středisku vrcholového sportu. Dostali státní byt, přestěhovali se – a malý Honzíček díky tátovi pronikl mezi elitní závodní lyžaře. Vždyť ve středisku trénoval například Robin Žalman.

Tréninky s reprezentací

„Pamatuju si, jak jsem jezdil klubovou dvanáctsettrojkou s tátovými svěřenci na soustředění, třeba do Rokytnice, kde se o mě holky z klubu staraly. Braly to jako zpestření, že tam mají takového čtyřletého hajzlíka.“

Ovšem jakmile stál na lyžích, nikoho, kdo by o něj pečoval, už nepotřeboval. Vystačil si sám, klidně celý den. „Táta mi vyprávěl, jak mě vždycky postavil k vleku, dal mi permanentku a neviděl mě až do čtyř odpoledne. Až ve čtyři jsem za ním zase přijel, že mám hlad a žízeň. To byla ale jiná doba, na sjezdovkách tenkrát dopoledne ve všední dny nikdo moc nebyl, když tátův mančaft trénoval.“

Někteří vlekaři na Tanvaldském Špičáku dodnes pamatují Holického začátky. Byla to ještě éra háčkových vleků, kdy jste si kotvy uvazovali kolem pasu a jezdili s nimi dolů. „I když v Rokytnici už měli i první talířové pomy.“ K obě-

Nejúspěšnějšími závodníky přípravek Severočeského kraje se stali na ještědské sjezdovce závodníci LIAZ Jablonce Věra Soukupová a Jan Holický, kteří shodně vyhráli Jiné pohárky kraje ve slalomu i obřím slalomu.

Tanvaldský Špičák
1979: první medaile,
a hned zlatá!

Lyžování bylo hlavní náplní volného času...

...a úspěchů v žákovských kategoriích byla nekonečná řada

du si dali guláš se zelenou limčou a jezdili dál.

První medaile

Své první závody si Jan Holický samozřejmě nepamatuje. Znovu musí pomoci jeho album.

„Hele, tady to je. Rok 1979, první závody na Tanvaldském Špičáku, to mi bylo pět, jel jsem v předžácích. A hned jsem vyhrál, koukám. Zato na své první krajské závody mezi žáky v Telnici si už vzpomínám. Byl jsem tam o tři roky mladší než ti nejlepší, startoval jsem úplně poslední, ale skončil jsem třetí.“

Těch žákovských medailí, vítězství, diplomů a pohárů přišlo pak spousta. „Ježiš, já jich měl. V Semilech jsme dostali pěkné leptané sklo s lyžařem, to jsem měl donedávna v pokoji. Někdy mi připadá, že jsem se jako dítě vyzávodil. Byl jsem jako malý kluk fakt dobrý. Zato potom, když už jsem byl starší, jsem byl unavenější,“ směje se.

Jeho idolem se stal lichtenštejnský lyžař Andreas Wenzel, šampion Světového poháru 1980. Dokonce ho viděl na vlastní oči. To když Wenzel, který se oženil s Češkou z Jablonce, přijel na Dobrou Vodu na besedu s místními lyžaři.

„Když bylo u nás lyžování na úplně jiné úrovni. Za komunistů bylo vysoce organizovaným sportem. Každý den jsme měli tréninky a v každém družstvu bylo tak 15 dětí.“ Vyrazili na závody i přes hranice, do polské Jelení Gory, a později poprvé na Západ – na první velký zájezd Holického kariéry do švýcarského Saas-Fee.

Tehdy ještě netušil, že jednou bude alpské kopce brázdit celou zimu, coby lyžařský olympionik, akťer mistrovství světa a závodník Světového poháru.

Ze závodníka komentátorem

V roce 2001, po nečekaném 9. místě na světovém šampionátu ve Svatém Antonu, usedl poprvé jako host za komentátorský pult České televize. Osvědčil se, a tak se od roku 2003, kdy ukončil kariéru, stal pravidelným spolupracovníkem ČT při lyžařských přenosích. „Tehdy jsem kvůli bolestem kolen nemohl odjet na mistrovství světa do Svatého Mořice, tak jsem ho celé odkomentoval.“

Na rozdíl od lyžování pro komentování údajně žádné vlohy v genech neměl. „Nikdo nečekal, že zrovna já bych se jednou mohl uplatnit nějakým velkým mluvením. V češtině jsem nikdy příliš nevynekal, spíš naopak. A ani moc ukecaný jsem nebyl, moc jsem toho nenamluvil.“

Dnes pracuje jako marketingový manažer fotbalistů Mladé Boleslavi. „Ale lyžování se mnou půjde celým životem. To nejde jen tak odkrojit a říct: Začal jsem dělat něco jiného.“